

# РЕШЕНИЕ

№ 3522

гр. София, 02.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,**  
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Луиза Христова**

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3198** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Н. К. Н. срещу Решение № ППН-01-963/19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД), с което жалбата му срещу [фирма] и [фирма] се оставя без уважение като неоснователна.

Жалбоподателят посочва, че КЗЛД не е събрала всички относими доказателства и не е изяснила в пълнота фактическата обстановка по спора. Вземането на [фирма] към жалбоподателя не е доказано по безспорен начин. Поради това дружеството няма възможност да търси принудително изпълнение на това вземане. Следователно няма правно основание да обработва личните данни на жалбоподателя. С оглед изложеното се иска отмяна на процесното решение. Подробни съображения се излагат в писмени бележки по съществото на спора.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, редовно призована, в становище от 28.05.2020г. оспорва жалбата. Твърди, че фактическата обстановка е изяснена в цялост, като личните данни на жалбоподателя са обработени правомерно от заинтересованите страни на основание чл. 4, ал.1, т.2 и 3 от ЗЗЛД (отм.). Поради това се иска отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – [фирма], редовно призована, в становище от 29.05.2020г.

оспорва жалбата. Твърди, че е обработвала личните данни на жалбоподателя въз основа на споразумение с [фирма] от 06.12.2013г. за продажба и прехвърляне на вземания по чл. 99 от ЗЗД. Обработването на личните му данни е станало с цел събиране на прехвърленото върху дружеството вземане на банката срещу жалбоподателя по договор за кредитна карта. Жалбоподателят доброволно се е съгласил с това като е попълнил молба- декларация. Непредприемането на действия за съдебно признаване на съществуването на вземането на дружеството не е относимо към правния спор. Още повече, че същото не е преклудирано като възможност. Предвид изложеното се иска отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по жалба на Н. К. Н. от 28.11.2018г. за неправомерно предоставяне на лични данни от [фирма] на [фирма]. В жалбата се твърди, че личните данни на Н. са предоставени на [фирма] без негово знание и съгласие.

С писмо от 18.01.2019 г. на главния секретар на КЗЛД [фирма] е уведомено за откритото административно производство и на основание чл. 36 от АПК му е указано да изпрати становище и всички относими доказателства. В становище на дружеството от 29.01.2019г. е посочено, че жалбоподателят е длъжник на [фирма] по договор за издаване на кредитна карта, като банката е прехвърлила вземането си срещу него на [фирма]. За целта между страните е сключено споразумение от 06.12.2013г. за цедиране на вземането. Поради това дружеството обработва личните данни на жалбоподателя с цел събиране на вземането срещу него, като за това последният е дал своето съгласие с молба- декларация за отпускане на кредитна карта. Жалбоподателят е уведомен за цесията с писмо от 17.12.2013г. Към становището е приложена молба-декларация за отпускане на кредитна карта, в която жалбоподателят е декларираше съгласието си банката да предоставя личните му данни на държавни и общински органи с цел проверка на декларираните данни, както и съгласие с условията на събиране и обработка на лични данни, включително копиране и съхраняване на лични данни и изисканите и приложени документи от страна на банката и други субекти и техните служители. Представен е договора за издаване на кредитна карта от 31.08.2006г. между жалбоподателя и [фирма], по силата на която картодържателя разполага с кредитен лимит от 500лв. за покупка на стоки и услуги от Г.. В § 2 от договора за прехвърляне на вземания от 06.12.2013г. между банката и [фирма] е предвидено, че банката продава на [фирма] вземания към свои длъжници, подробно описани в Приложение №1 към договора. Вземанията са в пресъдебна фаза на събиране и са възникнали от договори за кредитни карти и други видове кредит. Чл. 2.6. от договора предвижда, че от списъка на вземания, предмет на договора, се изключват тези, за които един от следните критерии за изключване може да бъде приложен към датата на влизане в сила на договора: с влязло в сила съдебно решение бъде установено, че конкретно вземане не е съществувало или изпълнителният лист е обезсилен; длъжникът е починал; цедентът не притежава необходимите документи, идентифициращи го като титуляр на вземането. Изтеклата погасителна давност на представлява основание за изключването му от цесията (чл.2.7.2.). Договорът влиза в сила от датата на подписването му (чл. 4.1.). В Приложение №1 от договора за цесия е посочено, че жалбоподателят дължи 343,18лв. главница и 325,70лв. лихва или общият размер на вземането е 668, 88лв. За вземането срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело № 201142104000994 пред ЧСИ 921. Цесията е потвърдена от

страните на 09.12.2013г. Жалбоподателят е уведомен за нея на 17.12.2013г., видно от известие за доставяне на л. 60.

С писмо от 26.07.2019г. на главния секретар на КЗЛД [фирма] е уведомена за откритото административно производство и на основание чл. 36 от АПК ѝ е указано да изпрати становище и всички относими доказателства. В становище на банката от 09.08.2019г. е посочено, че същата има вземане към жалбоподателя, което е цедирано на [фирма]. Въз основа на цесията банката е предала на цесионера всички документи относно вземането, в които се съдържат и личните данни на жалбоподателя, за което последният е уведомен.

Въз основа на така събраните данни, жалбата е приета за допустима и е насрочено открито заседание за разглеждането ѝ, за което страните са уведомени с писмо от 16.10.2019г. За проведеното на 13.11.2019г. заседание е съставен протокол № 46 в присъствието на трима членове на КЗЛД по т. 2 от дневния ред. Със същия протокол е взето решение жалбата на Н. по отношение на [фирма] и [фирма] да се приеме за неоснователна. Въз основа на този протокол е издадено и процесното решение, в което е прието, че в молбата – декларация жалбоподателят е дал съгласието си личните му данни да бъдат предоставени на трети лица за прехвърляне и събиране на вземания, което представлява основание за обработване на лични данни по смисъла на чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД (отм.), респ. чл.6, §1, б. „а“ от регламент 2016/679. Личните данни са обработени в съответствие с принципите на чл.5, §1, б. „а“, „б“ и „в“ и §2 от Регламента. Поради това личните данни на жалбоподателя са обработени законосъобразно при спазване на разпоредбите на регламента. Препис от решението е връчен на жалбоподателя на 30.12.2019г.

По делото са представени заповед № 7180 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 09.10.2015г., с която РС Пловдив разпорежда жалбоподателя да заплати на [фирма] сумата от 668,88лв., дължима по договор за издаване на кредитна карта от 31.08.2006г. и определение от 05.01.2016г. от РС Пловдив по ч.гр.д. № 12249 от 2015г., с което заповедта е обезсилена, като няма данни определението да е обжалвано.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок – на 09.01.2020г., от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, жалбата е основателна по изложените по-долу съображения.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни в законен състав и с мнозинство съгласно чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

Оспореният административен акт е постановен при допуснати нарушения на материалния закон.

Съдът съобразява приложимото материално право, като има предвид, че предоставянето на личните данни на жалбоподателя на [фирма] е станало в края на 2013г. при действието на Закона за защита на личните данни в редакцията след последното изм. в ДВ, бр. 15/15.02.2013г., а обработването им от [фирма] е продължило и след 25.05.2018г., от когато се прилага РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2016/679 НА

ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 г. Поради това обект на съдебната проверка е спазването както на ЗЗЛД, така и на Регламента. За периода от сключване на договора за цесия на 06.12.2013г. до 25.05.2018г. е действала разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗЗЛД, според която обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от посочените в нормата условия. В случая КЛЗД е приела, че е налице условието по чл. 4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД, а именно физическото лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие в молба-декларация за сключване на договор за издаване на кредитна карта. Съдът намира този извод за неправилен. В тази молба-декларация жалбоподателят е дал съгласието си за три неща: 1) банката да проучи финансовото му състояние с цел потвърждаване на информацията в декларацията; 2) банката да предоставя негови лични данни на държавни и общински органи с цел да провери дали декларираните данни са истинни; 3) приема условията на събиране и обработка на лични данни, включително за копиране и съхраняването им от страна на банката и други субекти. Никъде жалбоподателят не е дал съгласието си банката да предоставя личните му данни на трети лица с цел събиране на вземания, както е приел ответника. Следва да се отбележи, че смисълът на законовата разпоредба е съгласието да бъде изрично и с оглед конкретната цел на обработването, а не по принцип. В случая такова съгласие липсва, тъй като [фирма] не е държавен или общински орган, а като „друг субект“ може да обработва личните данни на жалбоподателя само с цел копиране и съхраняване, а не и с цел събиране на вземане. Фактът на липса на съгласие на жалбоподателя за обработване на личните му данни с цел събиране на вземане не се оспорва и от [фирма], която в свое становище пред комисията от 09.08.2019г. сочи, че основание да предостави данните на Н. на [фирма] не е съгласието на длъжника, а валидно сключен договор за цесия, по силата на който банката прехвърля вземането си по договор за кредитна карта с жалбоподателя с цел изпълнението на този договор от страна на длъжника. Този довод не е обсъден от КЗЛД, поради което съдът не го проверява и коментира.

След 25.05.2018г. личните данни на жалбоподателя са обработвани при действието на Регламент (ЕС) 2016/679 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 април 2016 година. Според КЗЛД това е станало на основание чл. 6, §1, б. „а“ от регламента, а именно защото субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели. Съдът не споделя и този извод, тъй като разпоредбата на регламента преповтаря тази на чл.4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД, чието наличие съдът коментира по-горе. Освен това „Съгласие на субекта на данните“ съгласно чл.4, §11 от регламента означава всяко свободно изразено, конкретно, информирано и недвусмислено указание за волята на субекта на данните, посредством изявление или ясно потвърждаващо действие, което изразява съгласието му свързаните с него лични данни да бъдат обработени. В случая това съгласие не е налице, като даденото съгласие за обработка на данните от трети лица е общо и принципно, а конкретната му част е само с цел копиране и съхраняване на данните, а не и за събиране на вземане.

Следователно не е налице основанието по чл. 4, ал.1, т.2 от ЗЗЛД до 25.05.2018г., нито това на чл.6, §1, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 след тази дата. При това положение решение № ППН-01-963/19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни, като мотивирано единствено с посочените две правни норми, следва да бъде отменено като незаконосъобразно. Същевременно КЗЛД дължи произнасяне по жалбата съгласно чл.

38, ал.3 и 4 от ЗЗЛД. При това положение преписката следва да бъде върната на ответника за ново произнасяне по жалбата като бъде проверено наличието на някое от другите основания по чл.4, ал.1 от ЗЗЛД, респ. на чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679. При тази проверка административният орган следва да обсъди възражението на [фирма] в становище от 09.08.2019г. относно наличието на основанието по чл. 4, ал.1, т.3 от ЗЗЛД, респ. по чл.6, §1, б. „б“ от регламента банката да предостави данните на жалбоподателя на [фирма]. При проверка на основанието по чл.4, ал.1, т. 7 от ЗЗЛД, респ. по чл.6, §1, б. „е“ от Регламента КЛЗД следва да обсъди възраженията на жалбоподателя, че не е налице легитимен интерес на [фирма] да обработва личните му данни, тъй като заповедта за изпълнение на паричното задължение- обект на цесията, е обезсилена. В случай, че КЗЛД не установи наличие на основание за обработване на личните данни на жалбоподателя, следва да упражни правомощията си съгласно чл. 38, ал.3 от ЗЗЛД.

С оглед изложеното съдът приема, че оспореното решение на Комисията за защита на личните данни е незаконосъобразно и неправилно и следва да бъде отменено, а преписката – върната на ответника за ново разглеждане при спазване на посочените по-горе указания.

Воден от горното Административен съд София-град, 41 състав

#### Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. К. Н. Решение № ППН-01-963/19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне по жалбата на Н. К. Н. в съответствие с дадените указания в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: